

DUŠANOVY ZÁPISKY

Prosinec 2012

XIII. ročník

číslo 2

DUŠANOVY
ZÁPISKY

- Chvilka na bidýlku...
- Soutěž o časopis roku
- Rozhovor

Veselé Vánoce a šťastný Nový rok přeje Dušan

Rozhovor s...

Život je když...

Jistě vám neušlo, že v našem staroveském zámku několikrát do roka probíhá projekt Život je když... Celá tato akce spočívá v tom, že si pan Radek Mácha pozve nějakého zajímavého člověka, aby popovídal něco o sobě a své práci. Pokaždé, když je další díl, já nemím chybět a nechyběla jsem ani tentokrát a hned vám udělala s bývalou atletkou paní Hübnerovou - Rezkovou rozhovor. Musím říct, že rozhovor i samotná akce probíhaly velice příjemně. Přednáška byla velice inspirující, všichni hýřili silou života, člověk vůbec neměl pocit, že je na zámku a poslouchá rozhovor, ale že je doma v kuchyni mezi přáteli a povídá si s nimi. Opravdu, tento díl ze série „Život je když...“ se opravdu povedl.

Ve sportu jste vynikala už od dětství, vždy

jste chtěla být skokankou do výšky?

No, vždycky jsem nechtěla být skokankou, nicméně od malinka jsem se sportu věnovala, sportovat jsem chtěla, i můj otec mě k tomu vedl.

Od kdy to byl váš sen stát se skokankou nebo jak jste se k tomu dostala?

To bylo zcela náhodně, protože když jsem začala dělat atletiku ve třinácti letech, tak na jednom utkání nám chyběla výškařka, která skákala za náš klub, na žákovských závodech, tak trenér řekl: Tak to bude dělat Rezková. Tak jsem šla skočit, vyhrála jsem a tak mě pasovali na výšku. Od té doby skáču jenom výšku.

Máte v rodině i jiné sportovce?

Moje děti sportovaly, můj syn se tomu chtěl věnovat vrcholově, byl to nadějný výškař, ale bohužel měl zdravotní potíže, vyhrážely mu dvě plotýnky (*pozn. redakce: část páteře*), takže s tím musel přestat. Jinak ne.

Takže vy jste s tím začala...

Ne, to ne. My jsme sportovně založená

rodina, to nejde říct, že vůbec jako nikdo nic nedělá, moje maminka hrála volejbal, táta hrál fotbal, sestra běhala. Moje děti sportovaly, protože jsem chtěla, aby lyžovaly, bruslily, aby uměly hrát košíkovou (*pozn. redakce: basketbal*), volejbal, chtěla jsem prostě, aby byly univerzální, aby se nebály stoupnout si k nějakému sportu.

Jak často jste asi trénovala, abyste byla fakt dobrá?

No asi dvakrát denně, někdy i třikrát, když bylo potřeba, to záleželo na okolnostech, jestli to je před závody nebo jestli je to v přípravném období. Když bylo přípravné období, to znamená podzim a zima, to se prakticky trénovalo až třikrát denně.

Co považujete za váš největší úspěch?

Vyhrála jsem olympiádu a vyhrála jsem mistrovství Evropy, takže to je pro mne velký úspěch...

Ale je něco, po čem jste si řekla: Jo, to je ono?

Tak když jste na olympiádě, to je vlastně sen všech sportovců, protože to je opravdu čest, tam jsou ti nejlepší a má to tu historickou hodnotu, protože už se odehrávají léta ty olympijské hry, tak už jenom to, že se tam dostanete, vás povznese.

V soukromí máte i jiné koničky, něco, u čeho si odpočínáte?

Rozhodně si odpočinu u knížky nebo u kytary, kdysi na chalupě, teď už ne, jsem si čas od času zabrnkala a popěla u táboráku, ale ty největší koničky jsou knížky a zvířata.

Takže teď, když už nespportujete, tak trávíte čas tím, že si čtete?

Tak hlavně musím jít ráno do práce, k nám do atletického oddílu, tak jako mám sedět doma? To mě nebaví, takže jsem mezi mladými lidmi, tak si nepřipadám tak staře. Odpoledne když přijdu, tak si něco přečtu, jdu s Jessikou na procházku, to je pes, můj život provází psi, Jessika už je čtvrtý pes v mém životě. To taky bylo moc hezké, i když svým způsobem smutné, protože když mi umřel Cliff, to bylo někdy v červnu, já mám v červenci narozeniny a můj syn Jirka šel za mojí dcerou, za Lindou, a řekl: Hele, máma

nemůže být sama, ta musí mít psa a Linda řekla, že teda už moc ne, protože tady má vnoučata, tak ať se stará o ně, nicméně jsem toho psa dostala a jsem moc ráda za Jessiku.

A je to „značkový“ pes nebo „co ulice dala“?

Je to jack russel teriér a je to teda velmi akční pes, protože té když se řekne „balónek“, tak nevidí, neslyší, je to jenom házet, házet, házet...

Když se vrátíte zpátky k tomu sportu, byl někdy čas, že jste uvažovala, že s tím fakt seknete, že vás to už prostě nebaví?

No tak jistě, říkala jsem si: Má to cenu, pořád se tak trápit? Jenže druhý den člověk ráno vstane a jde na to hřiště. Vždycky, když je člověk unavený, v tom přípravném období to se opravdu maká a lezete po čtyřech domů a jste rádi, že vlezete do postele. Nebo když se zraníte, výrony jsou u výškařů časté a člověk si říká, že už to opravdu nemá cenu. Ale jak říkám, vstanete a jdete na hřiště znovu.

Měla jste někdy nějaký horší úraz?

No, hned několik.

A ten nejhorší?

Tak mám pryč menisky, přetrhla jsem si achilovku, čekají mě operace kyčlí, možná i kolena, protože si už musím pomáhat, když si sedám do auta, musím si zvednout nohu, no něco to obnáší no.

Takže sportem ke zdraví...

Ano.

Studovala jste sport nebo něco jiného?

Ne, ne, ne, sport ne. Jsem vyučená zlatnice a mám gympl s maturitou

Líbí se vám Stará Ves?

Líbí, moc se mi tu líbí, jsem překvapená tímto krásným zámečkem. A moc hezky upravené to tady máte a čistý vzduch tady je.

No tak patříme do CHKO Poodří, tak to tady je takové, ale ten čistý vzduch moc ne, spíše smog z Ostravy.

No vždycky když jsme přijeli do Ostravy, tak to šlo i vidět, takový barevný pruh okolo.

A na závěr - co byste vzkázala čtenářům našeho časopisu?

Tak samozřejmě ať sportují, ať se sportu nebojí, protože, i když je to klišé, tak ve zdra-

vém těle zdravý duch a ten sport, i když to není vidět pak na to stáří, ale člověk tomu něco obětuje rád a já si myslím, že když se sportuje, tak veškeré životní strasti se berou sportovněji, neberou se tak tragicky jako při běžném životě.

My tady máme házenkářský klub, cyklistiku u nás se sportuje...

Já jdu zítra otevřít ligové utkání.

Takže my vám chceme poděkovat za to, že jste nám ochotně odpověděla na všechny naše otázky.

Nemáte zač, děvčata...

Santariusová Eva a Oxik

Chcete postavit dům? Obraťte se na stavaře!

Jelikož jsme v minulém čísle neměli vůbec žádný rozhovor, pro toto číslo jsme si pro vás připravili hned dva. Jeden z nich souvisí s článkem, který jste si mohli přečíst v minulém čísle, a byl o časopise ABC. Rozhovor proběhl s Jakubem Kudlejem, která navštěvuje šestou třídu a má velmi zajímavý koníček, a to modelování různých předmětů z „ábíčka“.

Jak jsi se ke skládání těchto věcí dostal?

Když jsem dostal jeden díl časopisu ABC, byl tam model z mého oblíbeného časopisu. Řekl jsem si, že by nebylo na škodu zkusit si ho postavit. Nebylo to nic extra, ale začalo mě to bavit. Dá se tím celkem rychle zabít čas. Ale je potřeba mít trpělivost.

Je to časově náročné?

Každý model má podle obtížnosti také čas skládání. Např. model s obtížností 2 trvá postavit asi 20 minut a model s obtížností 4 má dobu skládání i 16 hodin

Podporuje tě v tom někdo?

Nepodporuje, taťka na to rozhodně není stavěný, a mamka má pořád nějakou práci nebo je s bráškou.

Daří se ti vždycky nebo je to náročné na tvé nervy?

Já si vždycky vyberu model, který by mě

bavil dělat, a jak už jsem říkal, každý model má svou obtížnost.

Myslíš, že by to zvládl úplný začátečník?

Jaké vlastnosti by měl mít takový „modelář“? Ano, myslím si, že by to zvládl i začátečník. Kdyby začínal od první obtížnosti, myslím, že by mu to mohlo jít. Modelář by měl být především trpělivý, zručný a neměl by mít strach z toho, že se mu to nepodaří.

Co patří do tvé sbírky výtvorů?

Komunikační satelit, bitevní robot (asi ze sto dílů), tanky stealth raptor z budoucnosti a tři další tanky (kdo by si pamatoval ty názvy?), terénní automobil, můj první model-robot v podobě raka nazývaný malý bůh, 4 postavičky z komiksu Mourisson, letadlová loď, nedokončený model vysílače Praděd a polní nemocnice Armády České republiky.

Na čem teď pracuješ?

Na polní nemocnici Armády České republiky. Jsou to takové malé modely většinou z 1-3 dílů. Do krabičky od sirek by se mohlo vlézt klidně 5 vozidel. Pracuji ještě na vysílači Praděd.

Máš i jiné koníčky?

Hraní na počítači a čtení (většinou čtu fantasy).

Co bys vzkázal čtenářům tohoto časopisu?

Jsem rád, že jsem mohl odpovědět na tyto otázky a doufám, že až začne někdo lepit modely, tak ho to bude bavit a bude se mu dařit.

Za rozhovor děkuji HeePee a Oxik

VŠEZNÁLEK

Charakteristiky

Dne 20. 11. psala naše hodná 8. A a 8. B charakteristiku sebe a z pohledu svých rodičů. Myslím, že se to osmákům docela povedlo, někteří to o sobě napsali pěkně a pravdivě a takových pár charakteristik jsme vybrali do našeho časopisu. Někteří si, myslím, sami o sobě trochu vymýšleli, ale každý není donokaný. Tak a pojďme se kouknout na naše pěkné charakteristiky.

Jmenuji se Diana a je mi 13 let. Myslím si o sobě, že jsem hodná, vtipná a milá, ale když se naštvu, tak to stojí za to a nikomu bych to nepřála zažít. Někdy jsem hodně výbušná, takže je lepší se ode mne držet dál.

Mám hodně ráda psy. Doma mám dva, mám je moc ráda a za nic bych je nevyměnila. Zlatý retrievr se jmenuje Pišta a boloňský psík Riki. Nejkrásnější rasa je podle mě ale husky.

Líbí se mi, když můžu dlouho ležet v posteli, a nesnáším vstávání do školy. Miluju hudbu. Když jsem doma sama, tak si vždycky pustím rádio naplno, že tak to jde slyšet až před domem. Když to zkrátím-jsem milá a hodná, ale někdy dokážu být tak protivná, že by se člověk zlekl.

Já z pohledu rodičů
Moje mamka o mně tvrdí, že jsem pubertáčka, co se směje každé kravině. Taky si o mně myslí, že se hodně starám o to, jak vypadám a kterého kluka znám nebo ne, i když by mě mělo spíš zajímat, jestli zítra nepíšeme z něčeho písemku nebo jestli se nemám nechat vyzkoušet, protože mám blbě známky z nějakého předmětu. Taky si o mně myslí, že jsem trochu praštěná, když mám plnou skříň oblečení, a každou chvíli si stěžuju, že nemám v čem chodit, nebo když se dívám na televizi a přitom mám v pokoji puštěné písničky. Jinak mě má moje mamka

ráda a věří mi, že já ji mám taky ráda, že jí nezklamou a že když mám problém, tak se jí s ním svěřím a vyřešíme ho spolu. Máme spolu s mamkou krásný vztah a obě dvě si fandíme, ať se máme krásně.

Jmenuji se Dominik. Je mi 13 let. Myslím, že je se mnou sranda. Bydlím ve Staré Vsi n/O Košatka. Hraju fotbal a občas chodím do SDH Košatka, taky do školního časopisu se jménem Dušan. Mám psa jménem Bady, trochu vypadá jako smeták, ale není, je to nějaký kříženec.

Jmenuje se Dominik, je kluk a myslím, že je s ním sranda. V učení je lepší než já. Taky chodí do školního časopisu jménem Dušan a hraje národní házenou za Starou Ves n/O. Má psa jménem Belina. Chce pokračovat na stavební škole v Zábřehu.

Jmenuji se Dominika a je mi 13 let. Myslím si, že jsem hodná, ale někdy pěkně protivná. Mám ráda hudbu, zajímá mě tancování, zpívání mi moc nejde. Taky mám ráda knížky a ve svém volném čase hodně čtu. Jsem tvořivý typ. Skládám písničky a básničky - sama pro sebe, maluju a hodně ráda vymýšlím, jak uspořádat nábytek, aby můj pokoj vypadal jinak a lépe. Mám ráda změnu. Naopak strašně nerada dělám věci, které musím udělat. Nakonec to zvládnou, ale většinou na poslední chvíli. Když se naštvu, jsem zlá nejen na viníka, ale i na všechny kolem. Pokud si myslím, že mám pravdu, prosazuju svůj názor a je těžké mě přesvědčit o opaku. Z mých kladných vlastností bych se ještě zmínila, že mám ráda malé děti a mláďata zvířat (tedy kromě pavouků, brouků a podobně). Důležité pro mě také je, že se umím přidat ke kolektivu, ale jsem-li sama, dokážu si poradit, abych se nenudila. Takže celkově umím být příjemná i protivná, hovorňá i mlčenlivá, veselá i lítostivá - dalo by se teda říct „dva v jednom“, protože jsem narozena ve znamení blíženců.

SEZNAMTE SE ...

Ahoj, já jsem Zdeněk Rudolf

Ten, kdo mě nezná, možná váhá, co je mé jméno a co příjmení. Řeknu vám to takhle, mé jméno je Zdeněk a Rudolf příjmení.

Mezi moje koníčky patří jízda na koni, karate a volejbal. Mám rád matiku, tělocvik, přírodopis, dějepis a taky zeměpis. Moje oblíbené druhy filmů jsou horory a akční filmy. Mám doma kočku, psa, kraju královskou a ušovku kalifornskou. Jsou to hodná zvířata a taky mazlivá. Do Dušana jsem se přihlásil, protože jsem chtěl zkusit něco nového.

Ahoj, já jsem Adam Hyneček

Baví mě tělocvik a házená, taky snowboarding. Moje koníčky jsou RC letadla. Mám rád pc hry, ale moc rád nečtu. Jsem průměrný žák, ale moc se neučím. Jsem celkem kamarádský, ale záleží jak pro koho.

Tak čau.

žadam

AHOJ VŠICHNI

Já se jmenuji Aneta Bajgerová, chodím do 5. A. Ráda tančím a sportuju, moje oblíbené předměty jsou matematika a přírodověda. Už od 3. třídy jsem chtěla chodit do Dušanových zápisků, a konečně se to splnilo. Chodím i do chovatelského kroužku, chodím tam, protože mám ráda domácí mazlíčky a hlavně psy. Taky mám doma zakrslého králíčka jménem Amálka.

Anett

Dalibor Šeděnka

Narodil jsem se 5. 3. 1997. Dříve jsme bydleli v Ostravě Výškovičích, od mých tří let bydlíme v Košatce u Staré Vsi nad Ondřejnicí. Již jsem 14letý dospívající „muž“. K mým koníčkům patří Fotbal a SDH (sbor dobrovolných hasičů). Většinu svého času věnuju učení jízde s nákladním autem. Mám rád značkové voňavky a oblečení. Jsem vyběravý v holkách, mám svůj styl za kterým si stojím. Ale při nějaké akci, když je to v nejlepším, je „výjimka“. V nejlepším se má přestat, takže vám už nic neprozradím!

Ruda

AHOJ ŽÁCI!!!

Já se jmenuji Ela. Je mi 10 let. Jsem v 5.A. Moje koníčky jsou: zpěv, hudebka, taneční, tábor... Na táboře jsem byla počtvrté, hrajeme hry a chodíme na etapy. Tento rok se mi na táboře moc líbilo, byl VESMÍR.

Moje oblíbené předměty jsou: Vv, Tv, Př, Vla, Čj. Mám kočku a králíky. Mám ráda zvířata a ráda se mazlím s kočkou. Nesnáším provokování, ale naštěstí se umím ovládnout. Ráda chodím do lesa.

Eliza

S NAŠIMI NOVÝMI REDAKTORY ...

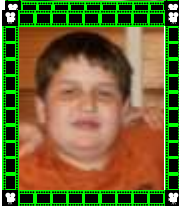
Čau, jsem Adam a chodím do 5.A, ale taky chodím do Dušanových zápisů. Moje koníčky jsou vyhynulá zvířata a taky házená. Chodím také do kroužku chovatele. Moje oblíbené předměty jsou angličtina a výtvarná výchova, někdy i český jazyk. Matematika mi moc nejde, ale na druhou stranu jsem průměrný žák. Mám hodně kámošů a kámošek. Tak zdar!

Ahoj! Já jsem Vojta Hýl a bydlím ve Staré Vsi nad Ondřejnicí. Baví mě házená a tělocvik. Házenou hraju závodně a vede se nám dobře. Moje koníčky jsou: pc hry, snowboarding, skateboardig. Učím se dobře. Moje oblíbené předměty jsou vlastivěda a český jazyk. Nebaví mě matika. Až vyrostu, chtěl bych být rentiér. Pro ty, kteří nevědí, co to je, tak to s radostí vysvětlím. Rentiér je člověk, který nic nedělá a jenom dostává peníze.

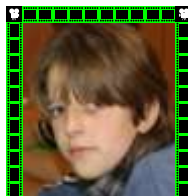

Jmenuji se **Marek Vávra**. Je mi čtrnáct let. Všichni mě ale tipují asi na deset, jelikož jsem hodně malý. Rád čtu a lezu na skály. Kamarádi mi říkají, že jsem blázen a že až spadnu tak to bude můj problém. Většinou jim odpovím, že i nebezpečné věci se dají dělat bezpečně. Taky strašně rád kreslím. Sám o sobě si myslím, že jsem drzý. A často odmlouvám. Pokud jde o kamarády tak si myslím, že jsem kamarádký a svým přátelům vždy vyjdu vstříc.

Ahoj, já jsem **Martin Chvostek**

Bydlím v Košatce. Hraju divadlo, měli jsme spoustu představení, teď už to je 5 let, co ho hraju. Baví mě fotbal a požární sport. Můj nejoblíbenější předmět je vlastivěda a čeština. Chovám králíka. V časopise mě uvidíte pod jménem Marťas.

Nazdaaar! Jmenuji se Dominik Juráš. Pocházím ze Staré Vsi. Moje záliby jsou hraní na PC a taky hraju národní házenou a moc mě to baví. Do časopisu jsem se přihlásil jen tak z nudy. Moji přezdívku vám neprozradím, protože ji sám ještě nevím. Toť vše.

Jmenuji se Dominik Venclík. Je mi 13 let. Do časopisu jsem se přihlásil jen tak. Mé koníčky jsou hasič a fotbal. Fotbal hraju závodně za Petřvald na Moravě a v tabulce jsme 5. Moje přezdívka je bub@ak. V časopise se budu starat o vtipy.

Čááááá! Jmenuji se Valérie Šlégrová a bydlím Košatce. Je mi 13 let, 4 roky jsem hrála národní házenou a minulý rok už jsem přestala, poněvadž mě to už přestalo bavit. V létě jsem běhala hasičské závody a chtěla bych pokračovat i další rok. Teď bych chtěla hrát tenis. Ráda píšu něco na počítači. Teď, když mám čas, chodím neustále ven s kamarádama. Ráda jezdím na kole a hraju hry na počítači. Nebaví mě pomáhání mamce v kuchyni.

VÁNOCE, VÁNOCE JSOU TU ZAS PO ROCE

Štědrý den

Blíží se Vánoce a já se moc těším, jak budeme všichni spolu budeme mít dobrou večeři a tak dále. Na Štědrý den ráno vstaneme a jdeme na snídani a už se určitě těšíme na předvečerní hodinu. Já nevím, jestli se těšíte vy, ale já rozhodně ano. Určitě k vám domů přijíždějí babičky, dědečkové. Já si myslím, že určitě máte polévku a potom kapra nebo řízek a bramborový salát. Jak dostanete dárky, tak si je ihned rozbalíte. Neznám nikoho, kdo by neměl radost. Jak dostanete dárky, tak jdete možná do svého pokoje a už si hrajete. Ale jen někdo, já třeba ano. Další den si s tím hrajete skoro celý den. V dnešní době se děti dívají na televizi, ale spíš další den a ne na Štědrý den. To jsou prostě Vánoce.

Anett

Dopis pro - teda od Ježíška...

Ahoj děti. Já vím, že si asi říkáte, co je to zase za „fejč“, zrovna Ježíšek. Ale je to tak!!! Jsem to já!!! Ježíšek!!! Každý rok si vyberu jednu školu, které se svěřím se svými zážitky nebo představou o Vánocích. Tento rok jsem měl opravdu dost času proti některým předchozím létům, protože děti jsou čím dál tím více zlobivé; kouří, pijí alkohol a to nejhorší, nedělají si domácí úkoly. No děs, běs děcka. Ale i přes to se najdou děti hodné. Tento rok bych vám chtěl říct, jak si představuji takový pěkný Štědrý den: Takový den by měl probíhat pokojně v kruhu rodinném, obklopeném pořádnou dávkou bramborového salátu

a kapříka. Po štědrovečerní večeři vždy zazvoním na zvoneček či upozorním rodiče, kteří vám dají vědět, a pak si všichni rozbalí své dárky. Někdy ještě chvíli zůstanu a přes okno se podívám na rozzářené tváře dětí a někdy i rodičů. Na závěr bych vám chtěl popřát krásně strávené svátky a hlavně žáné zlobení.

Váš Ježíšek

Vánoční tradiční neznámé jídlo

Zkuste a uvidíte, jak chutná neznámé jídlo

Černý kuba

25 dkg krup

2 hrsti sušených hub

2 lžice sádla, 1 cibule

2 stroužky česneku

tlučený kmín, majoránka, mletý pepř, sůl

Postup:

Sušené houby nejméně na hodinu namočíme do studené vody. Pak houby osolíme a uvaříme doměkka, uvařené scedíme (vývar uchováme). Kroupy přebereme, spaříme, propláchneme několikrát vodou a osmahneme na kousku sádla. Pak je zalijeme do roviny vodou a přidáme vodu z hub. Osolíme a rovněž uvaříme doměkka. Cibuli nakrájíme nadrobno a na sádle ji osmahneme dorůžova, přidáme okapané a pokrájené houby, kmín a čtvrt hodiny dusíme. Uvařené kroupy smícháme s podušenými houbami, přidáme česnek utřený se solí a pepřem, okořeníme majoránkou a promíchanou směs dáme do vymaštěného pekáčku. Pokropíme rozpuštěným sádlem a v horké troubě pečeme, až se na povrchu utvoří kůrka.

Pučálka

150 g žlutého a 150 g zeleného hrachu

2 lžice oleje, pepř, sůl,

Postup:

Hrách na 24 hodin namočíme do vlažné vody, pak rozprostřeme na táč pokrytý vlhkými ubrousky a necháme v teple vyklíčit (nebo koupíme rovnou naklíčený hrách). Osolíme, opepříme a zprudka opečeme v rozpáleném oleji. No a můžete si pak ověřit, proč se to jmenuje pučálka.

Eliza

Novoroční přecevzetí? Ano či ne?

No jo. Už je to za chvíli! Vánoce! Člověk se na ně těší celý rok a nakonec to uteče jako voda. A co po Vánocích? Nový rok...aha. S Novým rokem přichází spousta zodpovědnosti, protože hromada lidí si dává různá přecevzetí, jako třeba: už si nebudu kousat nehty, zhubnu, už se polepším. Ale řekněte si na rovinu, kolik z vás to skutečně dodrží? A proto se vás ptám: Dáváte si nějaké přecevzetí? A pokud ano, chystáte se ho dodržet? V naší redakci se sešly odpovědi různé. Někteří říkají ano, někteří ne. V dalším čísle se dozvíte, jak tato anketa vlastně dopadla.

HeePee

Dny vánočních řemesel

Černá louka

Čtvrtá a pátá třída jela na Černou louku na Dny vánočních řemesel. Měli jsme se tam určitě dobře, nevím jak ostatní, ale já jo. Vyrobili jsme přáníčko, ozdobili perníky a baňky rybičky z mokré vrby. Ráno všichni vyjeli ze školy autobusem, a jak jsme vystoupili šli, všichni na černou louku. Ale bylo moc brzo, tak jsme se šli ještě projít po náměstí. Někdo krmil holuby a někdo si povídal s kamarády. Jak přijdeme zpátky, tak si sundáme bundy a jdeme do místnosti, kde jsme pracovali. Jeden pán nám něco o tom řekl, jako třeba, že jsou čtyři stanoviště, která jsme všichni stihli a splnili. Ale Adam Hráček ze čtvrté třídy rozbil jedenu baňku. Jak bylo všechno hotové, tak jsme museli čekat, potom všichni šli pomalu na autobus. Jak jsme nastoupili do autobusu, tak jedem až ke škole, vystoupíme a jdeme do školy na oběd.

Anett

UDÁLOSTI A KOMENTÁŘE

Pythagoriáda

Tato soutěž je pojmenovaná podle matematika Pythagora, což byl legendární řecký filozof, matematik a astronom. Byl také veřejně činný, ale údaje o něm se často rozcházejí. Z jeho díla (pokud nějaké napsal) se nic nezachovalo, založil však velmi významnou školu a výklady i legendy jeho následovníků překryly jeho původní myšlenky, takže se velmi obtížně rekonstruují. Pythagorejská tradice měla velký vliv na Platóna, byla živá v novoplatónismu, v renesanci a v různých – často fantastických – podobách žije i dnes.

23. 11. se u nás odehrálo školní kolo matematické soutěže Pythagoriády, která je určena pro 5.-8. ročníky. Pro mě osobně se zdálo, že to bylo těžké, ale což, je to práce pro bystré hlavy. Ale měli jsme tu dost bystrých hlav, aby tyto příklady vyřešily. Například dvě šikovné holky jako Věrka Hynečková a Radka Ličková, které získaly nejvíce bodů. Oběma holkám moc gratulujeme a za jejich snahu a ocenění něco určitě dostanou. Ale nezapomeňme i na ostatní, například Ivoš Kauzlarič z 8.B dosáhl sedmi bodů. Ivoši, také ti moc gratulujeme za tvou snahu, ale na postup to bohužel není. *Sput!k*

WC Zoo

Stejně jako minulý podzim jsme i tentokrát odjeli do Ostravy na Velkou cenu Zoo, která tentokrát byla na téma kytovci. Jelikož nás účastníků stále přibývá a přibývá, byli jsme nuceni objednat zájezdový autobus, kvůli kterému jsme přišli o úžasný zážitek z městské hromadné dopravy...

Ale nevádí, vše hned vylepšit předražený hamburger, který nesmí chybět žádné návštěvě Zoo. Další zastávka byla dětská prolézačka, která byla mokrá (sakra) a nakonec v posledních šesti minutách rozchodu jsme navštívili slony, do jejichž „kasičky“ jsme vhodili korunu a pak jsme utíkali „soutěžit“. Do papíru jsme vypsali, co jsme mohli, a jeli

jsme domů. O nějaký týden později jsme se dozvěděli, že jedna šikovná staroveská skupinka postoupila do dalšího kola, ve kterém se také moc hezky umístila. Samozřejmě gratulujeme a přejeme hodně štěstí do jarní návštěvy Zoo. *HeePee*

A jak ještě můžeme pomoci?!

Velryby

Jsem mimo jiné taky přihlášená ve Velké ceně zoo a letošní téma jsou kytovci, což mě inspirovalo k napsání tohoto článku. Jak jsem sháněla materiály ke studiu, dozvěděla jsem se spoustu věcí, které mě znepokojily.

Velryby velice intenzivně reagují na magnetické vlastnosti země, vnímají jakoby pro nás neviditelnou síť podobnou souřadnicím na mapě, tyto siločáry vytváří takzvané koridory a když plují poblíž mělčiny a zareagují na „volání“ některé z lodí, připlují blíž a stačí, aby se vůdce dostal na souš a zbytek hejna pluje za ním a takhle umře několik set velryb ročně. Lodě mají sonary, které vysílají podobný zvuk, jakým se velryby dorozumívají, a tím je matou. Velryby jsou schopné se domluvit přes celý Atlantik a lodě toto spojení přerušují. Nejhorší je, že o tom všichni vědí a nikdo s tím nic nedělá. Jde o to, že člověk je buď moc líný, nebo moc sobecký na to, aby na planetě nechal taky místo pro jiné. Naštěstí nyní nemluvíme o lovu velryb nebo jiných problémech toho se týkajících. Lidi jsou velmi roztahovační tvorové. Je tolik věcí, které by se daly lehce vyřešit, a nikdo je neřeší, a proto doufám, že z vás - mých čtenářů - vyrostou ti, co vše vyřeší a půjdou vstříc lepší budoucnosti. Příště zas najdu nějaké stejné fascinující téma, nad kterým zůstává rozum stát... *Eva Santariusová*

Chovatelský kroužek

Čau, jsem Rohlík a chodím do Dušana, ale mám i jiné zájmy, například chovatelský kroužek. Ten organizuje paní učitelka Jana Paličková, s kterou občas chodíme k ní domů podívat se na zvířátka a chodíme do volných tříd hrát hry. Paní učitelka chová králíky, zebříčky, andulky a má u domu rybník s kachnami. Každý rok chovatel chodí na výstavu drobného zvířectva a ptactva. V chovateli je velká sranda. V sudý týden mají starší a v lichý mají mladší. *Rohlík*

Handbal Polanka

V Polance mají velkou halu a hodně šaten. Hřiště rozdělují na 3 části. Také tam měli velmi dobrý bufet. Vevnitř měli velké tribuny. A teď vám povím, co se stalo na handbale.

Na handbale porážíme málem všechny, i když tam jsou blbí rozhodčí, kteří místo aby pískali, blbnou. Minule jsme porazili pět soupeřů z šesti. Ten jeden jsme prohráli kvůli tomu že nás trénoval nějaký pán a posílal na hřiště ty, co to moc neuměli hrát. Minulý rok byla 1.A, 2.A, 3.A na prvním místě, 4.A byla taky na prvním místě a 5.A se nedostala ani do nejlepší trojky. Tak nám držte palce, abychom to znova vyhráli!!!

Vojta

Gymnázium Komenského Příbor

Ahoj! Možná si mě ještě někteří pamatují, když jsem sem chodila do školy. Tak jo, shrnu pár věcí o mně: mám šedomodré oči, jeden důležitý detail – zrzavé vlasy, hraji házenou, „miluji“ kočky, chodila jsem tu do 5. třídy a zde jsem pod přezdívkou „Zrzzi“. Pokud to ještě někomu nedošlo, jsem Eliška Hegerová. Opustila jsem tuto školu a zavítala na Masarykovo gymnázium v Příboru. Tahle (tedy starovešká) škola mi chybí a jsem ráda, že sem chodím na klavír. A protože mi začíná až 13:30 a končí 14:15, mám čas na Dušana někdy před, někdy po klavíru. Nejprve jsem si myslela, že sem už nemůžu chodit, protože sem nechodím na školu, ale pak jsem potkala

paní zástupkyni Kunzovou, pana učitele Chvostka a ani mě nemuseli přemlouvat. Jsem ráda, že sem můžu chodit.

Teď něco o škole. O vyučování atd. vám vyprávět nebudu, stejně byste tyto řádky přeškóčili a nepřečetli (pokud už jste tak neučinili). Tak tedy něco o žácích a o tom, jak jsem se tam vůbec dostala. Nejprve jsem tam šla na přijímačky, ale ještě předtím jsem šla i do Ostravy-Hrabůvky. Tam se hlásily i ještě dvě žákyně moji (bývalé) třídy. Dostala jsem se tam jen já. Což byl jeden důvod, proč jsem tam nechtěla, neměla bych tam nikoho známého. Pak jsem tedy šla do Příboru. Tam se hlásily ty samé žákyně – Eliška Kolonderová a Věra Hynečková – a ještě dvě – Zuzka Višvaderová a Nikola Šebestová -. A zase tam přijali mě, ale ještě i Nikolou. A navíc se mi tam líbilo více, to už byly dva důvody, proč jsem chtěla do Příboru. A jak pak uběhl poslední den školy, se všemi (myslím) jsem se rozloučila. Pak uběhly prázdniny a byla příprava do školy. Zprvu se mi tam vůbec nechtělo, protože jsem se „bála“, že tam budou sami chytrolíni a nezapadnu mezi ně. První den jsme se tak jakoby seznamovali, druhý učili... a jak čas utíkal, se všemi jsem se seznámila. Pak jsem si zapamatovala i jejich příjmení – jedno mě doteď mate, konkrétně Nguyenová – a všechny znám. Teď jsme všichni docela dobrá parta a kolektiv, někdy ve vyučování je to sranda. Přiznám se, že se někdy (dost často) otáčím :D. Sedím s Nikolou a za námi jsou dva takoví kluci, jeden – je přímo za mnou – mě při hodinách otravuje, že do mě „bodá“ propiskou, a ten druhý se tomu potichu směje. Když mu tu propisku někdy nečekané vezmu, začne vřískat a ten vedle něj – co sedí za Nikolou – mu říká: „Ty jsi bubák!“ :D. Ještě když to říká tím jeho hlasem, vždycky se s Nikolou začneme řehtat. Jenže to bylo předtím L. Teď nás celou třídu naše paní třídní učitelka rozsadila, takže už nejsme spolu s Nikolou. Snad to nějak přežijí - teď se mi to vůbec nelíbí. Myslím, že jsem toho napsala dost (hodně) a to zatím stačí. Když tak vám sem někdy napíši nějaké novinky, co se u nás ve třídě odehrály ;-)

Zrzzi

SOUTĚŽ ŠKOLNÍ ČASOPIS ROKU 2011

Náš časopis, protože je nejlepší na světě, se přihlásil do soutěže „časopis roku“. Tři vyslankyně naší redakce, konkrétně Eva Santariusová, Naďa Kadubcová a Tereza Daňová se vydaly na cestu do Brna, aby reprezentovaly náš časopis. Nyní vám každá z nich (nás) napíše část toho, co se dělo.

Kritika

Nebyla bych to já, kdybych se nezamyslela nad celkovým průběhem a nenašla chyby. Nejsem rýpal, ale snad když jako pořadatel a dělám tak velkou akci, tak jí uspořádám pořádně. Pořadatelům nedošlo, že nejde jen o školní akcičku, ale o prestižní soutěž. Začneme hned začátkem. My jsme sice seděli, ale co jiné školy?! Spousta z nich přijela až z Pelhřimova a ti snad neměli právo si sednout? Dále to ozvučení. I když nás pan Kantor vítal skrze mikrofon tak NIC nešlo slyšet. Navíc nevím, proč zrovna nás vítal zrovna pan Kantor, můj pocit je, že by to měli dát někomu, kdo umí zahajovat. Pan Kantor byl vlastně sám o sobě dost podivín, za celých pět hodin se stihl třikrát převléknout jeho projev byl nudný a zdlouhavý, plný pomlk a vtipů, které nebyly vtipné.

Po začátku následoval nudný a dlouhý prostře-

dek, kde jsme se měli něco přiučít, bohužel jsme se nic nového nedozvěděli ani nepřiučili. To, co nás mělo inspirovat, nás pouze nabudilo dělat věci lépe, ale v žádném případě jako OSTATNÍ.

Co bych z celého dne pozdvihla? Určitě by to byli šatnáři, kteří se svižně a mile postarali o naše bundy a později nám dali bagety, které byly opravdu velké.

Workshopy sem, workshopy tam

Po uvítání jsme měli spoustu práce s různými workshopy, které byly součástí tohoto programu. Eva byla na workshoppu týkajícím se prezentace jednotlivých časopisů, Naďa neboli

Oxík se ujala grafiky a já, Terka neboli Hee-Pee, jsem byla na přednášce šéfredaktora šesti jihomoravských deníků Tomáše Hermana, který velmi rád odpovídal na naše otázky ohledně vedení nějakého časopisu. Řekl nám, jak by měl takový redaktor vypadat. Měl by mít jazykové znalosti, přehled o dění a být ochoten obětovat práci vše (stejně jako my; vždy a všude připraveni). Dále nás seznámil s různými situacemi, které mohou nastat, jako třeba v listopadu roku 2009, kdy „nějaký“ zdroj uvedl, že papež přijede do Brna. Bylo nutno uspořádat mimořádnou schůzi, na které se všichni domluvili, jak budou pokračovat. Tuto a spoustu jiných informací jsem se dozvěděla, ale samozřejmě to nebylo nic nového...

My, zkušení redaktoři, jsme totiž zapálení do toho, co děláme, a proto pro vás máme vždy jen to nejlepší...

A jak to bylo pak...

Sedíme ve třetí třetině místnosti, snažíme se předstírat, jak je pan Kantor vtipný a hlavně udržet jakkoliv pozornost a nespát. Hlavně ten poslední bod byl velmi obtížný, protože celá soutěž se dělila do dvou „nadkategorií“ (první a druhý stupeň) a ještě spoustu „menších“ kategorií. Při průběhu vyhlásování prvního stupně se názvy časopisů skoro opakovaly. Když už se konečně přešlo na druhý stupeň, nic moc jsme sice neočekávali, ale i tak, někde uvnitř, hluboko uvnitř, v nás přece jenom malinká naděje vzplanula. Seděli jsme, všude byl slyšet vzdálený, zpomalený potlesk a naše víčka se pomalu přisouvala k sobě. A pak to přišlo: z veliké dálky z úst pana Kantora zvláštní zív, který jsme identifikovali jako Dušanovy zápisky. Zprvu jsme si toho nevšíмали, ale po pár sekundách nám to došlo: pane Bože, jsme to my, náš časopis, který dostal ocenění od poroty, zrovna náš časopis z 213 si porota vybrala, protože se jí líbil! Takže jsme se zvedli, šli jsme se vztyčenou hlavou kupředu, vstříc potlesku, blesky fotografií nás oslňovaly, pocit blaženosti se rozléval po

celém těle, přebrali jsme diplom, vyfotili se hlavním fotografem s diplomem a vydali se na dlouhou cestu domů.

Bageta byla dobrá...

Program této akce byl opravdu nabitý. Chvillemi zajímavý, chvílemi až uspávací. Při zjištění našeho umístění jsme byli velmi šťastní a zároveň šokováni, protože konkurence byla velká. Soutěžilo 213 časopisů zaměřených jen na školu, ale také na celorepublikové dění, a i přes naši dokonalost (musíme se přiznat) jsme měli trochu nahnáno. Ale všechno opravdu stálo za to, stejně jako vynikající bageta tišící náš hlad...

Teorie patnácti teček

Po převzetí diplomu jsme byli v rauši, nad našimi hlavami vytryskl srdíčkový ohňostroj. A vtom... pod krásným textem „Cena poroty pro Dušanovy zápisky za...“ skvělo patnáct teček. Hlavou nám prolétla otázka: Co je patnáct teček??? Máme na to svou vlastní teorii... Každá tečka znamená jedno slovo a ta slova zní: skvělým, krásným, talentovaným, jedinečným, chytrým, báječným, lidumilným, solidárním, výjimečným, skvěle vedeným redaktorkám, které přebíraly diplom.

Info ze skvělého zážitku vám přináší HeePee, Oxík a Eva Santariusová

VÍTKY ... ČHA, ČHA - komix -

- ⇒ Přejde chlap do lékárny: „Potřebuju lék proti škytavce.“
Lékárník k němu přistoupí a ubalí mu facku.
„Promiňte, ale tohle je nejlepší lék proti škytavce.“
„To vám tedy děkuju, tu škytavku má naše babička.“
- ⇒ Přejde asi 40letý chlap do hospody a vytahuje se: Jdu po ulici a najednou proti mně šest týpků. Všechny jsem je pobil a jednomu jsem takovou nakouřil, až mu z tašky Slabikář vypadnul!
- ⇒ Volá uživatel na technickou podporu, že mu nejde vložit do mechaniky třetí instalační disketa. Technik po delším přemýšlení: „Poslyšte, a vyndal jste vůbec tu druhou?“ „Ne, a to mi připomíná, ta už tam šla taky nějak špatně.“

Vtipy Chuck Norris

- ◆ Chuck Norris dokáže z lidí vymlátit nemoci. Rakovina není problém.
- ◆ Bruce Lee zemřel z neobjasněných důvodů, Chuck Norris mu den před jeho smrtí chystal pohřeb.
- ◆ Když Chuck Norris přijede do Číny, používá při jídle jen jednu hůlku.

OSMISMĚRKA

Křížikův elektromobil

Mezi první světové konstruktéry elektromobilů patří elektrotechnik a významný vynálezce dr. Ing. František Křížík. V roce 1895 dokončil svůj první elektromobil, poháněný elektromotorem přes planetové soukolí na zadní nápravu. Vůz byl ovládán ruční pákou, elektromotor se uváděl v chod pedálem a akumulátory byly uloženy v zadní části vozu.

P K Í N L U T R V P Í R Š S D O V B
 P M Á E Í Ů Ě I Í V O O V I P L Ý U
 T Ř A M C Ř T T T K Ě V E P U D Z D
 Z O E G E I É S I T Í T S O A I K O
 P Á V D N N N I Š T A K T T L D U U
 O Ň K I P E N I U O V O K S Á A M C
 Z E F U Ž O T N V Ý K S A E R N N N
 V N T O L Y K O Ž E Š N I C T V Í O
 I S B K B I M L F P O M O C N Í K S
 V Á Á D P Á S K A O K Í N Č E N A T
 N Z O S A M K Í L D N E P Š C O S I

BUDOUCNOST, CENTRÁLA, CESTOPIS, COSI, DIETA, FEZ, INFINITIV, KÁMEN, KOTOUL, KOŽEŠNICTVÍ, LÍCE, MAGNETOFON, MASO, NÁBOŽENSTVÍ, ODBYTIŠTĚ, PÁSKA, PÁV, PIVO, POMOCNÍK, POVSTÁNÍ, PŘEDPOKLAD, ŘEDKEV, SICE, SPIKNUTÍ, STŮL, ŠPENDLÍK, ŠVESTKA, TANEČNÍK, TVOR, UŠITÍ, VĚK, VINICE, VNADIDLO, VRTULNÍK, VSTUPNÉ, VÝZKUMNÍK, ZÁKLON, ZÁKULISÍ, ŽIVOT.

**Výhercem osmisměrky z minulého čísla se stává Roman Šiler z 9. A.
 Správné řešení tajenky zní: „vystupte oba“.**

CHVILKA NA BIDÝLKU

Údajně se tato rubrika nejvíce čte. Takže rozhodně budeme pokračovat s nejnovějšími drby, které se vám zaručeně budou líbit.

- * Adam ze 7. B je celý zblázněný do Karly z 6. A.
Naše reakce: Láska přeci květe i v zimě.
- * Tereza z 8. A je už od 6. třídy zamilovaná do Marka taky z 8. A. Dokonce někdy i omdlívá!
Naše reakce: Tak láska už od malička, jo?
- * Adam a Aňa ze 4. A jsou do sebe tak zamilovaní, že mezi nimi údajně občas přeletí jiskra!
Naše reakce: Tak to je opravdu velice žhavá láska! Ať něco nezapálíte :D
- * Dominik ze 4. A je asi tajně zamilovaný do Terezy ze 4. A.
Naše reakce: Aspoň jste spolu ve třídě.
- * Svatava z 5. A údajně každý den fackuje Honzu taky z 5. A.
Naše reakce: Svatava je do něj asi hodně zamilovaná.
- * Aneta a Pepík z 5. A si posílají milostné papírky.
Naše reakce: Řekli nám to Vojta s Adamem.
- * Hanka a Adam z 5. A se do sebe zakoukali.
Naše reakce: Nová a už má kluka. Tomu říkám pokrok.
- * Na faře asi sídlí duch! Auto se rozjelo samo od sebe a dokonce bez řidiče! Naštěstí se nikomu nic nestalo.
Naše reakce: Asi auto zapomněla zabrzdřit nějaká blondýnka.
- * Adam a Eliška z 5. A jsou do sebe stále zamilovaní!
Naše reakce: Adame, copak ty máš dvě děvčata?
- * Pavel a Vojta z 9. A spolu údajně tráví každý večer u filmu.
Naše reakce: Teda pánové, taková romantika. Závidíme!
- * Roman a Honza z 9. A údajně chodí na pravidelné večerní procházky.
Naše reakce: Takže jste se nechali inspirovat od Pavla a Vojty?
- * V Dějepisné olympiádě se našlo mnoho reformátorů a objevitelů historie. Správné odpovědi doplňovačky (znali jsme 1. a poslední písmeno) zněly: bronzové hřivny, látky a dobytek. Ale našly se zajímavé a jiné odpovědi: D Tady je máte! Bobulové hrozny, ludry, bronzové hroudy, bavlněné haleny, bronzové hračky, listy, dukátek. Pan učitel Chvostek byl rozhodně velice nadšený, že objevil nové historiky.

Tajemství Dušanových zápisků

Vydává ZŠ Stará Ves nad Ondřejnicí pro vlastní potřebu školy. Své příspěvky vhažujte do schránky ve vestibulu školy nebo nově pište na email: dusanovyzapisky@seznam.cz
Příští číslo v únoru.